

Prof. Dr. İzzet Barış "SON SAMURAY"

Toraks
Bülteni

Sait KAPICIOĞLU

İç Hastalıkları ve Gastroenteroloji Uzmanı

Yeni tanımları kabul ettirmek için canla, başla uğraşır, asistan ve öğrencilerine öğretirdi. Hacettepe'nin farklı ilke ve uygulamalarına yabancıydı. Yalnızdı. Bu yüzden savaşıyordu. "SON SAMURAY" felsefesinde yaşadı ve öyle öldü.

İzzet Barış Hocamızı kaybettik. Türk ve dünya bilim aleminin başı sağ olsun! İzzet Hoca'mız araştırmacı, yenilikçi düşüncelerini daima yazılı olarak insanlık hizmetine sunan bir bilim adamıydı. Kitap yazmayı çok severdi. 'Padişahların Hastalıkları' adlı eserinde, tüberkülozun Osmanlı İmparatorluğunda ne büyük problem olduğunu savunmuştu. 'Yoğun Bakım' kitabında sağlık hizmetlerinden çok, yoğun bakım felsefesini toplumsal psikoloji içinde işlemişti. Kitap tükenmiş olduğu için bana fotokopisini hediye etmişti. Kitabın içinde bir not ve ağaç dikerken fotoğrafı vardı. Böylece ölümsüz mesajlar veriyordu. Kitapta açıkladığı dünya içinde bir yıl koma halinde kaldı. Demek ki yaşamını kaleme almıştı.

İzzet Barış Hoca'mız mesleğini aşk ile yapardı. Hacettepe'ye yarbaylıktan ayrılarak gelmişti. Yeni yöntemlerle hazırladığı notlarını, evde sabahlayarak daktilo edip, erken saatlerde hasta dosyasına koyardı.

Yeni tanımları kabul ettirmek için canla, başla uğraşır, asistan ve öğrencilerine öğretirdi. Hacettepe'nin farklı ilke ve uygulamalarına yabancıydı. Yalnızdı. Bu yüzden sa-

vaşıyordu. "SON SAMURAY" felsefesinde yaşadı ve öyle öldü.

İzzet Hoca tatlı sertti. Çabuk küserdi; ama çabuk barışırdı. Toplum ile çok barışıktı. Kronik hastalarına çok şefkat gösterirdi. Serviste yatıp tanısı konulamamış bir hastadan hak vukuu olursa post-mortem biyopsi almamızı tembihlemişti. Hasta ağa idi. Kapısında en az 10 kişi beklerdi.

Bu yüzden biyopsi yapamadık. Hastane imamı da bir müzevirdi.

Hocamız biyopsi alamadığımız için bize darıldı. Cenaze gitmişti. O'nu üzmemek için Mardin Kızıltepe'ye gidip mezarı açmaya karar verdik.

Ana dal aracımıza kazma-kürek ve tıbbi gereçleri yerleştirdik. Uzun ve çok sıcak bir yaz bayram tatilinde, nöbet sonrası Dr. Cem Keçik ile hareket edecektik. Pazardı. Hoca saat 9.00'da hışımla servise girdi. İlk sözü kızarak "indirin lan arabadan kazma küreği" diye bağırması oldu.

Bizi birisi ihbar etmiş olmalı ki erkenden hastaneye gelmişti.

İzzet Hoca'nın toplum sağlığı için inanılmaz epidemiyolojik takım çalışmaları vardı. Asbestozis konusun-

da bir üstattı. Karain - Tuzköy'deki bu projede biz de çalıştık. Bölgede çok seviliyor, herkes yardımcı oluyordu. Ama sonunda çıkarıcı düşünenlerce inanılmaz kazık yedi.

Yemeklerimizi Kızılırmak'tan akşam yakaladığımız balıklarla sağlıyoruz.

Dönüşte yolda gezen bir kaplumbağa gördük. "Hocam bu hayvan toprakta yaşıyor. Bunun ciğerinde asbest varsa çalışmayı destekler" dedim. "Yaşa Sait" diye haykırdı. Kaplumbağayı senin evin bahçesinde sakla dedi. Bahçe duvarla çevriliydi. İkinci gün kaplumbağa kaçmıştı. Hoca'ya zar zor söyleyebildim. Şaşırıldı ve "git iki tane daha al gel" dedi. Ankara-Nevşehir seferi emri ni yerine getirdik. Ama kaplumbağa tekrar bulmak kolay olmadı.

Hacettepe'nin bölümler arası futbol maçlarında takım kaptanımızdı. Santrafor oynardı. Ben sol açıktaydım. Çoğu zaman sol, daha az da sağ açıktan yaptığım ortalara kafayı koyar; golleri sıralardı. Bana "Sait, Hop Sait" derdi. Böyle çağırılmaktan çok gurur duyardım. Hocam yaşamını son sözü olan "Sait" ile tamamlamıştır.

Hoca'mız emekli olunca irtibatımız hiç kopmadı. Çok sevdiği çiftliğine davet ederdi. Sağlık sorunlarını söylerdi. Ailesine çok düşküdü. O benim, ben de oğlunun hocasıydım. Benim karikatür çizmemden çok keyiflenirdi. Bu konuda benim için yazdıklarını, hayatımın en güzel övgüleri olarak kabul ediyorum.